

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2023 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 3 listopada 2022 r. sygn. akt VIII Ka

710/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z 5 maja

2022 r. sygn. akt III K 1231/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić na rzecz adw. A. K. – obrońcy
z urzędu skazanego, kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści
dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT,
za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych wyrokiem z 3 listopada 2022 r. sygn. VIII Ka 710/22 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z 5 maja 2022 r. sygn. III K 1231/21, w którym to sąd pierwszej instancji uznał m.in. oskarżonego M. P.

winnym tego, że: w dniu 31 marca 2021 r. w B. przy ul. [...]. działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. oraz K. B. dokonał rozboju na osobie P. A, w ten sposób, że przy użyciu przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz i kopania po całym ciele doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 400 zł powodując jednocześnie obrażenia w postaci krwiaka tkanki podskórnej policzka oka prawego, które stanowią naruszenie czynności narządu ciała na czas nieprzekraczający dni 7, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał ww. oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego M. P., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wobec braku faktycznego i rzeczywistego odniesienia się do zarzutów wskazanych w pkt 1 i 2 apelacji obrońcy osk. M. P., odnoszących się co do oceny materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, co w istocie pozbawia wyrok Sądu Okręgowego charakteru krytycznej analizy dotyczącej istoty zarzutu apelacyjnego, co w ocenie skarżącego miało istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21*].

Analiza rozstrzygnięcia i uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego przez pryzmat zarzutu, dotyczącego obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wraz z towarzyszącą mu argumentacją nie potwierdza naruszeń, których zaistnienie podnosi tam skarżący. Co więcej, konstrukcja tego zarzutu, choć powierzchownie wskazuje na błędy w przeprowadzonej kontroli instancyjnej, w istocie stanowi polemikę i prezentację poglądów skarżącego co do oceny poszczególnych dowodów, a nadto niejako powiela zarzuty skierowane uprzednio w apelacji pod adresem rozstrzygnięcia sądu *meriti*, w związku z ustalonym przez ów sąd stanem faktycznym, stanowiącym podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Sąd Okręgowy w Białymstoku rzetelnie odniósł się do sformułowanych przez obrońcę M. P. zarzutów apelacyjnych, kwestionujących ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego temu skazanemu. W części rozważań sądu odwoławczego (s. 5-6 formularza uzasadnienia wyroku), ów sąd jednoznacznie odniósł się do zarzutów obrońców (w tym obrońcy M. P.), wyszczególniając kluczowe dla ich rozpoznania fragmenty zeznania świadka P. A., oraz przedstawił spójną i logiczną argumentację przemawiającą za racjonalnością powziętych przez sąd *meriti* w oparciu o nie ocen i ustaleń, które w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, doprowadziły do wyjaśnienia stanu faktycznego ponad wszelką wątpliwość, w zgodzie z zasadą swobodnej oceny dowodów.

Powyższe rozważania sądu drugiej instancji odnoszące się do oceny materiału dowodowego i ustaleń składających się na przypisanie M. P. czynu zabronionego opisanego powyżej – ocenić należy jako czyniące zadość wymogom prowadzenia kontroli apelacyjnej. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem związanym z zagadnieniem, którego dotyczy omawiany zarzut kasacyjny, zaistnienie obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może nastąpić wskutek braku rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. następuje natomiast, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za

zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (*wyrok SN z 26 kwietnia 2023 r. sygn. V KK 428/22*). Wobec faktu, iż Sąd Okręgowy w Białymstoku rozpoznał zarzuty apelacyjne obrońcy ww. skazanego oraz popełnił kompleksowe rozważania związane z ich oddaleniem, argumentując swoje stanowisko w sposób spójny i logiczny, w świetle przytoczonego powyżej poglądu wyrażonego w orzecnictwie, nie sposób uznać zaskarżony kasacją wyrok za uchybiający standardom prowadzenia kontroli odwoławczej.

Wobec takiej konstrukcji zarzutów kasacyjnych należy przypomnieć, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (*postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21*). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą, czego w istocie domaga się skarżący poprzez przedstawienie własnej – życzeniowej i wybiórczej, interpretacji poszczególnych źródeł dowodowych.

Niemniej, niezależnie od powyższego, wskazać też należy, iż w orzecnictwie Sąd Najwyższego utrwalono pogląd, iż nie każde naruszenie prawa stwierdzone w wyroku sądu odwoławczego kwalifikuje się do uznania go za skuteczną podstawę kasacji. Musi być ono „rażące”, a więc nie tylko, rzucające się w oczy, oczywiste, poważne, ale przy tym także mogące mieć „istotny”, a więc nie jakiegokolwiek, wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.). To w gestii skarżącego leży wykazanie zaistnienia, obu tych - kumulatywnie wymaganych - cech, warunkujących możliwość uznania wykazanego uchybienia za skuteczną podstawę kasacji (art. 526 § 1 k.p.k.). Nie wystarczy przy tym samo deklarowanie takich cech zgłaszanych uchybień, należy bowiem wykazać - odwołując się do konkretnych okoliczności danej sprawy - z czego ten „rażący” charakter miał wynikać i w oparciu o co należy przyjąć, że uchybienie to mogło mieć aż „istotny” wpływ na treść wyroku (*zob. postanowienie SN z 18 maja 2023 r. sygn. I KK 93/23*). W świetle przywołanego stanowiska oraz przebiegu postępowania sądowego w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż zanegowanie wiarygodności dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych, pod pozorem rażącego naruszenia przepisów

związanych ze standardami prowadzenia kontroli apelacyjnej, mogłoby zostać uznane za skutecznie podniesiony zarzut kasacyjny.

W kontekście przebiegu postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie oraz treści podniesionego w kasacji zarzutu, Sąd Najwyższy przypomina, iż ciążący na sądzie odwoławczym obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów, nie oznacza bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego przedstawionych w uzasadnieniu jego rozstrzygnięcia jest wypadkową jakości wywodów prezentowanych przez sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku oraz skarżącego we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od specyfiki sprawy może przybrać bardziej lub mniej rozbudowany wywód. Co do zasady wystarczające jest wskazanie głównych powodów nieuwzględnienia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Należy przez to rozumieć, iż w sytuacji, gdy sąd odwoławczy w pełni podziela dokonane przez sąd *a quo* ustalenia faktyczne, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji bowiem byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (*zob. postanowienie SN z 5 lutego 2019 r. sygn. V KK 616/18 i cyt. tam orzecznictwo*).

Na marginesie, wobec podniesienia przez obrońcę w kasacji naruszenia przez sąd odwoławczy art. 7 k.p.k. wskazać należy, że w procedowaniu tegoż sądu nie sposób doszukać się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalono pogląd, zgodnie z którym skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji bądź też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (*por. postanowienie SN z 9 maja 2022 r. sygn. IV KK 360/21 i cyt. tam orzecznictwo*), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Co zaś tyczy się kwestii analizy i wywodów sądu odwoławczego w odniesieniu do rozpoznanych zarzutów, w świetle przedstawionych powyżej

rozważań Sądu Najwyższego, nie sposób przypisać im cechy dowolności bądź nierzetelności.

Wobec złożenia wniosku o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść skazanego M. P. oraz oświadczenia, że nie zostało ono uiszczzone w całości ani w części - należało orzec w tym przedmiocie z uwzględnieniem stawki podstawowej wynikającej z treści § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U z 2023 poz. 2631). Natomiast sytuacja skazanego, która uzasadniała wyznaczenie mu obrońcy z urzędu przemawiała również za zwolnieniem go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, stosownie do art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(B.B.)

[ał]